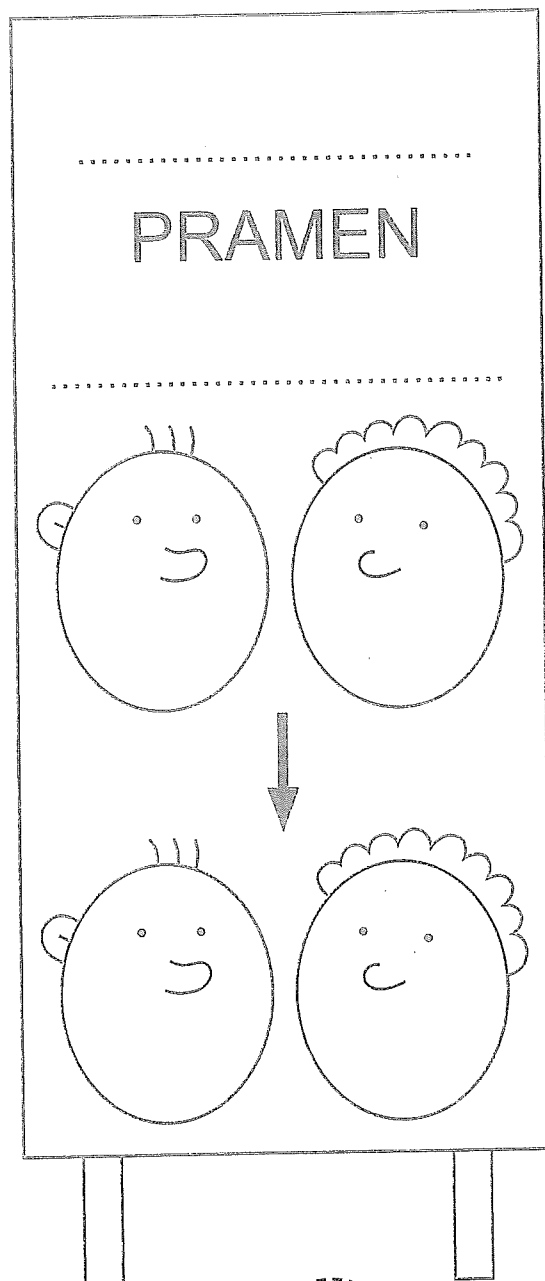

RODINA ŽILA	V MALÉ VESNICI	P
	V KRÁSNÉM MĚSTĚ	S
	NA HORSKÉ CHATĚ	K
RODIČE CHODILI S DĚTMI	NA PÍSEČNOU PLÁŽ	O
	ČASTO NAKUPOVAT	E
	NA DĚTSKÉ HŘIŠTĚ	M
OLÍK RÁD STAVĚL Z PÍSKU	TUNELY PRO AUTA	Í
	VELKÉ HRADY	J
	POSTAVY ZVÍŘAT	S
JULINKA VYMYSLELA HRU	NA INDIÁNY	B
	NA DOKTORA	N
	NA ZLATOKOPY	Ř
PRAMEN SE JMENOVAL	OLIVER	M
	JULIE	K
	JULIVER	E
PEPA A FILIP SE POPRALI	O VODU Z PRAMENE	R
	O MÍČ	N
	O MÍSTO NA KOLOTOČI	D
NOVÝ PRAMEN	BRZY VYSCHNUL	B
	POMÁHAL LIDEM	Í
	POMÁHAL ZVÍŘATŮM	S

1. Vybarvi písmena za správnou odpověď.
2. Přečti tajenku (vybarvená písmena shora dolů) a napiš ji na dolní linku na tabuli (pod slovo pramen).
3. Na horní linku napiš název pramene.
4. Dokresli na tabuli, jak se tváří lidé před a po použití zázračné vody.
5. Co postavili Julinka a Olík kolem pramene? Dokresli to (podle podtržené věty na vedlejší straně).

POŠLI 9.4.

Byla jednou jedna rodina. Tatínek, maminka, holčička Julie a chlapeček Oliver. Bydleli v krásném lázeňském městě. Rodiče s dětmi často chodili na kolonádu. Julinka s Olíkem běhali od jednoho pramene k druhému. „Brrr, jak to ti lidé mohou pít,“ ošklíbaly se děti, když vodu občas ochutnaly. „Ale je léčivá,“ poučoval je tatínek. „Lidé přijíždějí ze široka daleka a pijí vodu z pramenů, aby se vyléčili ze svých nemocí.“

Velmi často chodili rodiče s dětmi také na dětské hřiště. Byla tam krásná prolézačka se skluzavkou, houpačky, kolotoč a hlavně veliké pískoviště. Na něm si děti hrály nejraději. Julinka plácala z písku bábovičky a Olík stavěl tunely pro auta.

Jednoho dne to ale Julku přestalo bavit. Navrhla Olíkovi: „Pojď si hrát na něco jiného, třeba na zlatokopy.“ „A jak se to dělá?“ ptal se mladší bratr. „Budeme kopat a hledat velké kameny, to bude jako zlato. Schválně, kdo najde větší?“

Děti kopaly a kopaly, když vtom se stalo něco neuvěřitelného. Přesně uprostřed pískoviště vytryskl pramen. „Páni, to je nadělení,“ lekla se nejprve maminka. „Voda na pískovišti, vždyť to tu bude samé bahno.“ Ale byly to zbytečné obavy. Voda jen lehce kropila písek a rychle se ztrácela zpět v zemi.

„Měli bychom pramen nějak pojmenovat,“ napadlo Julinku. „Už vím, bude se jmenovat JULIE, po mně, velké objevitelce.“ „To tedy ne!“ nesouhlasil Olík. „Já jsem ho našel! Já kopal hlouběji. Bude se jmenovat OLIVER. Po mně, velkém objeviteli!“ „Nééé, to je lež! Já vymyslela tu hru, bez ní bychom ho nenašli!“ „Nééé...“

„Tak dost,“ rozzlobila se maminka, „nehádejte se!“ Ale děti ne a ne přestat. Maminka nabrala do dlaně vodu z pramene a stříkla ji rozhádaným dětem na hlavu. A vtom se to stalo. Děti se okamžitě přestaly hádat. Julinka se usmála na bratra a řekla: „Mám dobrý nápad, pramen se bude jmenovat JULIVER, po mně a po tobě. Každý bude mít v názvu svoje jméno bez jednoho písmenka. Já bez posledního a ty bez prvního (JULie a oLIVER = JULIVER). „Řach, bum, auvééjs, aúúúú!!!“ Co se to zase děje? Místní uličníci Pepa a Filip se perou o míč. Tatínek nabral vodu z pramene a rychle ji stříkl na rozzuřené kluky. Ti si hned podali ruce a šli si spolu zahrát fotbal. „To už nemůže být náhoda,“ radovala se maminka.

„Jasně, ten pramen je léčivý. Mění zlobivé lidi na hodné,“ jásal tatínek.

„To je opravdu zázrak!“

Olík a Julinka postavili kolem pramene veliké srdce z dvaceti kamenů. Léčivé účinky pramene JULIVER se časem potvrdily. Přijížděli sem lidé ze široka daleka, aby vyřešili své spory a našli k sobě znovu cestu.